

virket, at Bestemmelsen kun vil faa Betydning for Fart paa Nordsøen. Da Sætteskipperprøven i Henhold til § 3 i Udkastet til Lov om Eksaminer for Skibsførere og Styrmand m. m. ogsaa vil kunne tages af den, hvis Søfart bestaar i Sejlads med Fiskerfartøj, maa det i nærværende Tilfælde i Søneringsloven udtales, at der udkræves Fart som Matros for Ret til den paagældende Styrmandstjeneste. Noget egentligt Styrmandsbevis vil ikke kunne erhverves, og det maa blive vedkommende Mønstringsbestyrers Sag at paase, at Betingelserne for vedkommendes Berettigelse til at fare som Styrmand ere til Stede.

Under Udvalgets Forhandlinger blev fra en enkelt Side omtalt, at Bestemmelserne om Antallet af Styrmand, for saa vidt ikke kunne anses som fyldestgørende, idet adskillige Forhold saasom Fartens Beskaffenhed, Skibenes Størrelse eller Passagerernes Antal ville kunne nødvendiggøre, at der om Bord bør findes flere end to Styrmand, og det blev fremhævet, at visse Bestemmelser i Søneringsloven i saa Henseende kunde anses for betimelige. Udvalget har dog ment, at saadanne Bestemmelser ville overskride Grænserne for Søneringsloven, hvilken Lov kun kan angive almindelige Minimumsfordringer til Befalingsmændenes Antal. Paa den anden Side har man fuldtud kunnet erkende den reelle Berettigelse af de fremsatte Betragtninger og er enig i, at et yderligere Antal Styrmand end det i Søneringsloven fastsatte efter Omstændighederne maa udkræves for, at et Skib kan anses for tilstrækkelig bemanded. Det eventuelt nødvendige Korrektiv i saa Henseende vil dog efter Udvalgets Formening kunne søges i Bestemmelsen i Sølovens § 26 og i de dertil knyttede Straffebestemmelser i samme Lovs § 292.

§ 4.

Som omtalt i de almindelige indledende Bemærkninger indeholder den nugældende Søneringslov ingen Bestemmelser om Maskinbetjeningen i Motorfartøjer. Da Anvendelsen af Fremdrivningsmotorer siden nævnte Lovs Emanation imidlertid er bleven meget betydelig, og Udviklingen antagelig gaar i Retning af en steds stigende Benyttelse af saadanne Motorer, endog som Fremdrivningsmiddel for meget store Skibe, har Udvalget fundet det nødvendigt at foreslaa søneringsretlige Bestemmelser om Maskinbetjeningen i saadanne Fartøjer og Skibe.

Til Motorfartøjer maa henregnes ikke

blot Fartøjer, der til Fremdrivningsmiddel *udelukkende* benytte Motor, men ogsaa Sejlskibe med Hjælpemotor, hvorimod Bestemmelserne ikke ville finde Anvendelse paa Fartøjer med Motor, naar denne ikke benyttes som Fremdrivningsmiddel men udelukkende anvendes til andre Øjemed, saasom til at drive Spil el. lign. Ved den valgte Grænse, 50 H. K., ere Fartøjer med Motor af forholdsvis ringe Maskinkraft undtagne fra Bestemmelsen. En Fordring om særlig Maskinbetjening i saadanne Fartøjer, der i Reglen ere smaa, vilde let blive byrdefuld for den mindre Skibsfart og maa anses for mindre paakrævet særlig under Hensyn til, at der af Førerne af saadanne Fartøjer til en vis Grad vil blive krævet noget Kendskab til Betjening af Motorer. I Tilfælde, hvor Motorfartøjer benyttes til Befordring af Passagerer, synes Forholdet dog at være et andet, og man har derfor i Paragraffens 4de Stykke optaget Bestemmelsen i Dampskibstilsynslovens § 9. Af tilsvarende Grunde som omtalt ved § 2 bør der kræves de størst mulige Garantier for, at vedkommende har den fornødne faglige Duelighed i Betjening af Motorer, og der bør ad administrativ Vej fastsættes Regler i saa Henseende. Man har anset det for mindre rationelt at bibeholde Bestemmelsen i Dampskibstilsynslovens § 9 c, hvorefter der sædvanligvis vil kræves strengere Vandelsbetingelser for Maskinbetjeningen end for Føreren i de heromhandlede smaa Passagerfartøjer, og man har ment i begge Tilfælde at kunne blive staaende ved Krævet om, at vedkommende skal være ædruelig og paalidelig.

Maskinbetjeningen vil i Motorfartøjer, hvis Maskinkraft ikke overstiger 200 H. K., bestaa af en Mand med Bevis som Motorpasser. Da den Eksamen — Motorpasserprøven —, der udkræves for Opnaaelsen af dette Bevis, kun tager Sigte paa at give ret elementært Kendskab til Betjeningen af Motorer, vil den ikke kunne anses for fyldestgørende Uddannelse i Tilfælde, hvor Motorens Maskinkraft bliver større. I saadanne Tilfælde saavel som i Motorskibe med stort Passagerantal, bør der ingen Forskel være fra Reglerne om Maskinbetjeningen i Dampfartøjer, og disse Regler bør derfor finde Anvendelse, baade for saa vidt angaar Antallet af Maskinmestre, og for saa vidt angaar disses Uddannelse.

Da Motorteknikens stærke Udvikling antagelig vil medføre Brug af Fremdrivningsmotorer af meget stor Maskinkraft